

Конвенція про кіберзлочинність

Преамбула

Держави-члени Ради Європи та інші Держави, які підписали цю Конвенцію,

Вважаючи, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

Визнаючи цінність налагодження співробітництва з іншими Державами, які є Сторонами цієї Конвенції;

Впевнені у першочерговій необхідності спільної кримінальної політики, спрямованої на захист суспільства від кіберзлочинності, між іншим, шляхом створення відповідного законодавства і налагодження міжнародного співробітництва;

Усвідомлюючи глибокі зміни, спричинені переходом на цифрові технології, конвергенцією і глобалізацією комп'ютерних мереж, яка продовжується;

Стурбовані ризиком того, що комп'ютерні мережі та електронна інформація може також використовуватися для здійснення кримінальних правопорушень, і того, що докази, пов'язані з такими правопорушеннями, можуть зберігатися і передаватися такими мережами;

Визнаючи необхідність співробітництва між Державами і приватними підприємствами для боротьби з кіберзлочинністю і необхідність захисту законних інтересів у ході використання і розвитку інформаційних технологій;

Вважаючи, що ефективна боротьба з кіберзлочинністю вимагає більшого, швидкого і ефективно функціонуючого міжнародного співробітництва у кримінальних питаннях;

Впевнені, що ця Конвенція є необхідною для зупинення дій, спрямованих проти конфіденційності, цілісності і доступності комп'ютерних систем, мереж і комп'ютерних даних, а також зловживання такими системами, мережами і даними, шляхом встановлення кримінальної відповідальності за таку поведінку, як це описано у Конвенції, надання повноважень, достатніх для ефективної боротьби з такими кримінальними правопорушеннями шляхом сприяння їхньому виявленню, розслідуванню та переслідуванню, як на внутрішньодержавному, так і на міжнародному рівнях, і укладення домовленостей щодо швидкого і надійного міжнародного співробітництва;

Пам'ятаючи про необхідність забезпечити належний баланс між правоохоронними інтересами і повагою до основних прав людини, як це передбачено Конвенцією Ради Європи про захист прав людини і основних свобод 1950 р., Міжнародною Хартією ООН про громадянські і політичні права 1966 р. і іншими відповідними міжнародними угодами з прав людини, які підтверджують право кожного безперешкодно дотримуватись поглядів, а також право на свободу слова, включаючи право на пошук, отримання і передачу будь-якої інформації та ідей, незважаючи на кордони, а також права на повагу до приватного життя;

Також пам'ятаючи про право на захист особистої інформації, як це передбачено Конвенцією Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних 1981 р.;

Посилаючись на Конвенцію ООН про права дитини 1989 р. і Конвенцію МОП про найгірші форми дитячої праці 1999 р.;

Беручи до уваги існуючі конвенції Ради Європи про співробітництво у кримінальній сфері і подібні угоди, що існують між Державами-членами Ради Європи та іншими Державами, і підкреслюючи, що ця Конвенція має на меті доповнення цих конвенцій для підвищення ефективності кримінальних розслідувань і переслідувань, що стосуються кримінальних правопорушень, пов'язаних з комп'ютерними системами і даними, і для надання можливості збирання доказів, що стосуються кримінального злочину, в електронній формі;

Вітаючи нещодавні події, які сприяють міжнародному порозумінню і співробітництву у боротьбі з кіберзлочинністю, включаючи заходи ООН, ОЕСР, ЄС і "Великої вісімки";

Посилаючись на Рекомендації Комітету Міністрів № R (85) 10, що стосується практичного застосування Європейської Конвенції про взаємодопомогу у кримінальних справах по відношенню до листів, які створюють необхідність перехоплення телекомунікацій, № R (88) 2 про піратство у сфері авторських і суміжних прав, № R (87) 15, яка регулює використання особистих даних у поліцейській галузі, № R (95) 4 про захист особистих даних у сфері телекомунікаційних послуг, з особливим посиленням на телефонні послуги, а також № R (89) 9 про злочини, пов'язані з комп'ютерами, яка надає орієнтири для національного законодавства щодо визначення певних комп'ютерних злочинів, і № R (95) 13, що стосується проблем кримінально-процесуального права, пов'язаних з інформаційними технологіями;

Посилаючись на Резолюцію № 1, прийняту європейськими міністрами юстиції на своїй 21-й Конференції (Прага, 10-11 червня 1997 р.), яка рекомендувала Комітету Міністрів підтримати роботу, що проводиться Європейським комітетом з проблем злочинності (ЄКПЗ) щодо кіберзлочинності для зближення внутрішньодержавних положень кримінального права і створення можливостей для застосування ефективних засобів розслідування таких правопорушень, а також на Резолюцію № 3, прийняту на 23-й Конференції європейських міністрів юстиції (Лондон, 8-9 червня 2000 р.), яка заохочувала сторони переговорів до пошуку відповідних рішень для надання можливості якомога більшій кількості Держав стати учасниками цієї Конвенції, і визнала необхідність швидкодіючої і ефективної системи міжнародного співробітництва, яка б належним чином враховувала специфічні вимоги боротьби з кіберзлочинністю;

Також посилаючись на План дій, прийнятий Головами Держав та Урядів Ради Європи з нагоди їх Другого Самміту (Страсбург, 10-11 жовтня 1997 р.), для пошуку спільних відповідей на розвиток нових інформаційних технологій, які базуються на стандартах і цінностях Ради Європи;

Домовились про таке:

Розділ I – Використання термінів

Стаття 1 – Визначення

Для цілей цієї Конвенції:

- a. “комп’ютерна система” означає будь-який пристрій або групу взаємно поєднаних або пов’язаних пристроїв, один чи більш з яких, відповідно до певної програми, виконує автоматичну обробку даних;
- b. “комп’ютерні дані” означає будь-яке представлення фактів, інформації або концепцій у формі, яка є придатною для обробки у комп’ютерній системі, включаючи програму, яка є придатною для того, щоб спричинити виконання певної функції комп’ютерною системою;
- c. “постачальник послуг” означає:
 - i. будь-яку державну або приватну установу, яка надає користувачам своїх послуг можливість комунікацій за допомогою комп’ютерної системи, та
 - ii. будь-яку іншу установу, яка обробляє або зберігає комп’ютерні дані від імені такої комунікаційної послуги або користувачів такої послуги.
- d. “дані про рух інформації” означає будь-які комп’ютерні дані, пов’язані з комунікацією за допомогою комп’ютерної системи, які були створені комп’ютерною системою, що складала частину ланцюгу комунікації, і які зазначають походження, кінцевий пункт, маршрут, час, дату, розмір і тривалість комунікації або тип основної послуги.

Розділ II – Заходи, які мають здійснюватися на національному рівні

Частина 1 – Матеріальне кримінальне право

Заголовок 1 – Правопорушення проти конфіденційності, цілісності та доступності комп’ютерних даних і систем

Стаття 2 – Незаконний доступ

Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисний доступ до цілої комп’ютерної системи або її частини без права на це. Сторона може вимагати, щоб таке правопорушення було вчинене шляхом порушення заходів безпеки з метою отримання комп’ютерних даних або з іншою недобросовісною метою, або по відношенню до комп’ютерної системи, поєднаної з іншою комп’ютерною системою.

Стаття 3 – Нелегальне перехоплення

Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне перехоплення технічними засобами,

без права на це, передач комп'ютерних даних, які не є призначеними для публічного користування, які проводяться з, на або всередині комп'ютерної системи, включаючи електромагнітні випромінювання комп'ютерної системи, яка містить в собі такі комп'ютерні дані. Сторона може вимагати, щоб таке правопорушення було вчинене з недобросовісною метою або по відношенню до комп'ютерної системи, поєднаної з іншою комп'ютерною системою.

Стаття 4 – Втручання у дані

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне пошкодження, знищення, погіршення, зміну або приховування комп'ютерної інформації без права на це.
2. Сторона може залишити за собою право вимагати, щоб поведінка, описана у пункті 1, завдала серйозну шкоду.

Стаття 5 – Втручання у систему

Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне серйозне перешкоджання функціонуванню комп'ютерної системи шляхом введення, передачі, пошкодження, знищення, погіршення, заміни або приховування комп'ютерних даних без права на це.

Стаття 6 – Зловживання пристроями

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне вчинення, без права на це:
 - a. виготовлення, продажу, придбання для використання, розповсюдження або надання для використання іншим чином:
 - i. пристроїв, включаючи комп'ютерні програми, створених або адаптованих, в першу чергу, з метою вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2-5 вище;
 - ii. комп'ютерних паролів, кодів доступу або подібних даних, за допомогою яких можна здобути доступ до усїєї або частини комп'ютерної системиз наміром використання її для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2-5; та
 - b. володіння предметом, перерахованим у підпунктах a.i або ii вище, з наміром його використання для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2-5. Сторона може передбачити у законодавстві, що для встановлення кримінальної відповідальності необхідно володіти певною кількістю таких предметів.

2. Ця стаття не тлумачиться як така, що встановлює кримінальну відповідальність у разі, якщо виготовлення, продаж, придбання для використання, розповсюдження чи надання для використання іншим чином або володіння, зазначені у пункті 1 цієї статті, не призначені для вчинення будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2-5 цієї Конвенції, такі як дозволене випробування або захист комп'ютерної системи.
3. Кожна Сторона може залишити за собою право не застосовувати пункт 1 цієї статті, за умови, що таке застереження не стосується продажу, розповсюдження або надання для використання іншим чином предметів, перерахованих у підпункті 1.а.ii цієї статті.

Заголовок 2 – Правопорушення, пов'язані з комп'ютерами

Стаття 7 – Підробка, пов'язана з комп'ютерами

Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне вчинення, без права на це, введення, зміни, знищення або приховування комп'ютерних даних, яке призводить до створення недійсних даних з метою того, щоб вони вважались або відповідно до них проводилися б законні дії, як з дійсними, незалежно від того, можна чи ні такі дані прямо прочитати і зрозуміти. Сторона може вимагати наявності наміру обману або подібної нечесної поведінки для встановлення кримінальної відповідальності.

Стаття 8 – Шахрайство, пов'язане з комп'ютерами

Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне вчинення, без права на це, дій, що призводять до втрати майна іншої особи шляхом:

- а. будь-якого введення, зміни, знищення чи приховування комп'ютерних даних,
- б. будь-якого втручання у функціонування комп'ютерної системи, з шахрайською або нечесною метою набуття, без права на це, економічних переваг для себе чи іншої особи.

Заголовок 3 – Правопорушення, пов'язані зі змістом

Стаття 9 – Правопорушення, пов'язані з дитячою порнографією

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисне вчинення, без права на це, наступних дій:

- a. вироблення дитячої порнографії з метою її розповсюдження за допомогою комп'ютерних систем;
 - b. пропонування або надання доступу до дитячої порнографії за допомогою комп'ютерних систем;
 - c. розповсюдження або передача дитячої порнографії за допомогою комп'ютерних систем;
 - d. здобуття дитячої порнографії за допомогою комп'ютерних систем для себе чи іншої особи;
 - e. володіння дитячою порнографією у комп'ютерній системі чи на комп'ютерному носії інформації.
2. Для цілей пункту 1 вище “дитяча порнографія” включає в себе порнографічний матеріал, який візуально зображує:
- a. неповнолітню особу, задіяну у явно сексуальній поведінці;
 - b. особу, яка виглядає як неповнолітня особа, задіяну у явно сексуальній поведінці;
 - c. реалістичні зображення неповнолітньої особи, задіяної у явно сексуальній поведінці.
3. Для цілей пункту 2 вище термін “неповнолітня особа” включає в себе усіх осіб до 18 років. Сторона може, однак, передбачити нижчий віковий поріг, який має бути не меншим за 16 років.
4. Кожна Сторона може залишити за собою право не застосовувати, частково чи повністю, підпункти 1.d, 1.e, 2.b та 2.c.

Заголовок 4 – Правопорушення, пов'язані з порушенням авторських та суміжних прав

Стаття 10 – Правопорушення, пов'язані з порушенням авторських та суміжних прав

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за порушення авторських прав, як це визначено законодавством такої Сторони відповідно до її зобов'язань за Паризьким Актом від 24 липня 1971 р. щодо Бернської Конвенції про захист літературних та художніх творів, Угодою про торгівельні аспекти прав інтелектуальної власності і Угодою ВОІВ про авторське право, за винятком будь-яких моральних прав, які надаються такими Конвенціями, у випадку, коли такі дії вчинені свідомо, у комерційних розмірах і за допомогою комп'ютерних систем.
2. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за порушення суміжних прав, як це визначено законодавством такої Сторони відповідно до її зобов'язань за Міжнародною Конвенцією про захист виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення (Римська конвенція), Угодою про торгівельні аспекти прав інтелектуальної власності і Угодою ВОІВ про виконання і фонограми, за

винятком будь-яких моральних прав, які надаються такими Конвенціями, у випадку, коли такі дії вчинені свідомо, у комерційних розмірах і за допомогою комп'ютерних систем.

3. Кожна Сторона може залишити за собою право не встановлювати кримінальну відповідальність відповідно до пунктів 1 і 2 цієї статті у обмежених випадках, за умови існування інших ефективних засобів впливу, і за умови того, що таке застереження не порушує міжнародних зобов'язань Сторони відповідно до міжнародних документів, на які містяться посилання у пунктах 1 і 2 цієї статті.

Заголовок 5 – Додаткова відповідальність і санкції

Стаття 11 – Спроба і допомога або співучасть

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисну допомогу чи співучасть у вчиненні будь-якого зі злочинів, перерахованих у статтях 2-10 цієї Конвенції, з метою вчинення такого злочину.
2. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення кримінальної відповідальності відповідно до її внутрішнього законодавства за навмисну спробу вчинити будь-який зі злочинів, перерахованих у статтях 3-5, 7, 8, 9.1.a та 9.1.c цієї Конвенції.
3. Кожна Сторона може залишити за собою право не застосовувати, повністю чи частково, пункт 2 цієї Статті.

Стаття 12 – Корпоративна відповідальність

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для забезпечення того, щоб юридична особа могла нести відповідальність за кримінальне правопорушення, встановлене відповідно до цієї Конвенції, яке було вчинене на її користь будь-якою фізичною особою, як індивідуально, так і в якості частини органу такої юридичної особи. Така фізична особа має займати керівну посаду в рамках юридичної особи, в силу:
 - a. повноважень представляти цю юридичну особу;
 - b. повноважень приймати рішення від імені цієї юридичної особи;
 - c. повноважень здійснювати контроль в рамках цієї юридичної особи.
2. На додаток до випадків, вже передбачених у пункті 1 цієї статті, кожна Сторона вживає заходів для забезпечення того, щоб юридична особа могла понести відповідальність у разі, коли недостатній нагляд чи контроль, який мав здійснюватися особою, вказаною у пункті 1, створив можливість вчинення кримінального правопорушення, встановленого відповідно до цієї Конвенції, на користь такої юридичної особи фізичною особою, яка діяла під її контролем.
3. Відповідно до юридичних принципів Сторони, відповідальність юридичної особи може бути кримінальною, цивільною або адміністративною.

4. Така відповідальність не впливає на кримінальну відповідальність фізичних осіб, які вчинили правопорушення.

Стаття 13 – Санкції і заходи

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для забезпечення того, щоб кримінальні правопорушення, встановлені відповідно до статей 2-11, каралися ефективними, пропорційними і переконливими санкціями, включаючи позбавлення волі.
2. Кожна Сторона забезпечує, щоб юридичні особи, які несуть відповідальність відповідно до статті 12, каралися ефективними, пропорційними і переконливими кримінальними або некримінальними санкціями або заходами, включаючи грошові санкції.

Частина 2 – Процедурне право

Заголовок 1 – Загальні положення

Стаття 14 – Сфера процедурних положень

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для визначення повноважень і процедур, передбачених цією частиною, з метою конкретних кримінальних розслідувань або переслідувань.
2. За винятком обставин, конкретно передбачених статтею 21, кожна Сторона застосовує повноваження і процедури, передбачені у пункті 1 цієї статті, до:
 - a. кримінальних правопорушень, встановлених відповідно до статей 2-11 цієї Конвенції;
 - b. інших кримінальних правопорушень, вчинених за допомогою комп'ютерних систем; та
 - c. збору доказів у електронній формі стосовно кримінального правопорушення.
3. a. Кожна Сторона може залишити за собою право застосовувати заходи, які містяться у статті 20, тільки до правопорушень або до категорій правопорушень, зазначених у застереженні, за умови, що обсяг таких правопорушень або категорій правопорушень не менший за обсяг правопорушень, до яких вона застосовує заходи, які містяться у статті 21. Кожна Сторона розгляне можливість обмеження такого застереження з метою якомога ширшого застосування заходів, які містяться у статті 20.
 - b. Якщо Сторона внаслідок обмежень, встановлених її чинним законодавством під час прийняття цієї Конвенції, не може застосовувати заходи, які містяться у статтях 20 і 21, до комунікацій, які передаються всередині комп'ютерної системи постачальника послуг, причому така система
 - i. використовується на користь закритої групи користувачів, та
 - ii. не використовує мережі зв'язку загального доступу, і не пов'язана з іншою комп'ютерною системою, відкритою для загального доступу чи приватною,така Сторона може залишити за собою право не застосовувати ці заходи до таких комунікацій. Кожна Сторона розгляне можливість обмеження такого застереження з метою якомога ширшого застосування заходів, які містяться у статтях 20 і 21.

Стаття 15 – Умови і запобіжні заходи

1. Кожна Сторона забезпечує, щоб встановлення, імплементація і застосування повноважень і процедур, передбачених цією частиною, регулювалися умовами і запобіжними заходами, передбаченими її внутрішньодержавним правом, які б забезпечували адекватний захист прав і свобод людини, включаючи права, що випливають із зобов'язань за Конвенцією Ради Європи про захист прав людини і основних свобод 1950 р., Міжнародною Хартією

ООН про громадянські і політичні права 1966 р., та інших відповідних міжнародних угод з прав людини, і які б включали в себе принцип пропорційності.

2. Такі умови і запобіжні заходи включатимуть, між іншим, як це є доречним з огляду на природу відповідного повноваження або процедури, судовий або інший незалежний нагляд, підстави, які виправдовують застосування, і обмеження сфери застосування і терміну таких повноважень або процедур.
3. У тій мірі, наскільки це відповідає суспільним інтересам, зокрема, належному відправленню правосуддя, кожна Сторона розгляне вплив повноважень і процедур, які містяться у цій частині, на права, відповідальність і законні інтереси третіх сторін.

Заголовок 2 – Загальні положення

Стаття 16 – Термінове збереження комп'ютерних даних, які зберігаються

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання можливості своїм компетентним органам видавати ордери або іншим подібним шляхом спричиняти термінове збереження визначених комп'ютерних даних, включаючи дані про рух інформації, які зберігалися за допомогою комп'ютерної системи, зокрема у випадку, коли існують підстави вважати, що такі комп'ютерні дані особливо вразливі до втрати чи модифікації.
2. Якщо Сторона застосовує пункт 1 вище шляхом видачі ордеру особі, яким така особа зобов'язується зберігати визначені комп'ютерні дані, які зберігаються і знаходяться у власності або під контролем такої особи, вона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для того, щоб зобов'язати таку особу зберігати і підтримувати цілісність таких комп'ютерних даних протягом такого періоду, який буде необхідним для того, щоб компетентні органи мали можливість отримати дозвіл на їхнє розкриття, з максимальним терміном у 90 днів. Сторона може передбачити можливість наступного продовження терміну дії такого ордеру.
3. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для того, щоб зобов'язати особу, яка має зберігати комп'ютерні дані, зберігати конфіденційність факту проведення таких процедур протягом періоду, визначеного її внутрішньодержавним законодавством.
4. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.

Стаття 17 – Термінове збереження і часткове розкриття даних про рух інформації

1. Кожна Сторона вживає по відношенню до даних про рух інформації, які мають зберігатися відповідно до статті 16, такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для:

- a. забезпечення того, щоб таке термінове збереження даних про рух інформації могло проводитися, незважаючи на те, один чи більше постачальників послуг було залучено до передачі такої інформації; та
 - b. забезпечити термінове розкриття компетентному органу Сторони або особі, призначеній таким органом, обсягу даних про рух інформації, достатнього для ідентифікації постачальників послуг і маршруту, яким була передана інформація.
2. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.

Заголовок 3 – Порядок представлення

Стаття 18 – Порядок представлення

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання повноважень своїм компетентним органам видавати ордери:
 - a. особі, яка знаходиться на її території – про надання зазначених комп'ютерних даних, якими така особа володіє або контролює, і які зберігаються у комп'ютерній системі або на комп'ютерному носії інформації; та
 - b. постачальнику послуг, який пропонує свої послуги на території Сторони – про надання інформації про користувача послуг, пов'язаної з такими послугами, яка знаходиться у власності або під контролем такого постачальника послуг.
2. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.
3. Для цілей цієї статті термін “інформація про користувача послуг” означає будь-яку інформацію, у формі комп'ютерних даних чи у іншій формі, яка знаходиться у постачальника послуг, відноситься до користувачів його послуг, не є даними про рух даних або власне даними змісту інформації, та за допомогою якої можна встановити:
 - a. тип комунікаційної послуги, яка використовувалася, її технічні положення і період користування послугою;
 - b. особистість користувача послуг, поштову або географічну адресу, телефони та інший номер доступу, інформацію про рахунки і платежі, яку можна отримати за допомогою угоди або домовленості про постачання послуг;
 - c. будь-яку іншу інформацію про місце встановлення комунікаційного обладнання, яку можна отримати за допомогою угоди або домовленості про постачання послуг.

Заголовок 4 – Обшук і арешт комп'ютерних даних, які зберігаються

Стаття 19 – Обшук і арешт комп'ютерних даних, які зберігаються

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання повноважень своїм компетентним органам для обшуку або подібного доступу до:
 - a. комп'ютерної системи або її частини і комп'ютерних даних, які зберігаються в ній; та
 - b. комп'ютерного носія інформації, на якому можуть зберігатися комп'ютерні дані на її території.
2. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для забезпечення того, щоб у випадку, коли її компетентні органи здійснюють обшук або подібний доступ до конкретної комп'ютерної системи або її частини відповідно до підпункту 1.a, і мають підстави вважати, що дані, які розшуковуються, зберігаються у іншій комп'ютерній системі чи її частині, яка знаходиться на її території, і до таких даних можна здійснити законний доступ з першої системи чи вони є доступними першій системі, такі компетентні органи мали право терміново поширити обшук або подібний доступ на іншу систему.
3. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання своїм компетентним органам повноважень арештовувати або вчиняти подібні дії щодо комп'ютерних даних, до яких був здійснений доступ відповідно до пунктів 1 або 2. Такі заходи включатимуть повноваження на:
 - a. арешт або подібні дії щодо комп'ютерної системи або її частини або комп'ютерного носія інформації;
 - b. копіювання і збереження копії таких комп'ютерних даних;
 - c. збереження цілісності відповідних збережених комп'ютерних даних;
 - d. заборону доступу або вилучення цих комп'ютерних даних з комп'ютерної системи, до якої здійснювався доступ.
4. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання своїм компетентним органам повноважень вимагати від будь-якої особи, яка знає про функціонування комп'ютерної системи або про заходи, які були здійснені для захисту комп'ютерних даних, які містяться у ній, надавати, наскільки це можливо, необхідну інформацію для проведення дій, які містяться у пунктах 1 і 2.
5. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.

Заголовок 5 – Збирання комп'ютерних даних у реальному масштабі часу

Стаття 20 – Збирання даних про рух інформації у реальному масштабі часу

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для надання своїм компетентним органам повноважень:
 - a. збирати або записувати технічними засобами на території такої Сторони, та

- b. зобов'язувати постачальника послуг, в межах його існуючих технічних можливостей:
 - i. збирати або записувати технічними засобами на території такої Сторони; або
 - ii. співробітничати і допомагати компетентним органам у зборі або запису даних про рух інформації у реальному масштабі часу, які пов'язані з визначеною передачею інформації на її території, яка передається за допомогою комп'ютерних систем.
- 2. Якщо Сторона, в силу встановлених принципів її юридичної системи, не може застосувати заходи, на які містяться посилання у пункті 1.а, вона замість цього може вжити такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для забезпечення збору або запису даних про рух інформації у реальному масштабі часу, які пов'язані з визначеною передачею інформації на її території, шляхом застосування технічних засобів на такій території.
- 3. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для того, щоб зобов'язати постачальника послуг зберігати конфіденційність факту використання будь-якого з повноважень, зазначених у цій статті, і будь-якої інформації, пов'язаної з цим.
- 4. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.

Стаття 21 – Перехоплення даних змісту інформації

- 1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними стосовно певних серйозних злочинів, які визначаються внутрішньодержавним законодавством, для надання повноважень своїм компетентним органам:
 - a. збирати або записувати технічними засобами на території такої Сторони, або
 - b. зобов'язувати постачальника послуг, в межах його існуючих технічних можливостей:
 - i. збирати або записувати технічними засобами на території такої Сторони; або
 - ii. співробітничати і допомагати компетентним органам у зборі або запису даних змісту інформації у реальному масштабі часу, які належать до визначеної передачі інформації на її території, яка здійснюється за допомогою комп'ютерних систем.
- 2. Якщо Сторона, в силу встановлених принципів її юридичної системи, не може застосувати заходи, на які містяться посилання у пункті 1.а, вона замість цього може вжити такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для забезпечення збору або запису даних змісту інформації у реальному масштабі часу, які належать до визначеної передачі інформації на її території, шляхом застосування технічних засобів на такій території.

3. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для того, щоб зобов'язати постачальника послуг зберігати конфіденційність факту використання будь-якого з повноважень, зазначених у цій статті, і будь-якої інформації, пов'язаної з цим.
4. Повноваження і процедури, на які містяться посилання у цій статті, регулюються положеннями статей 14 і 15.

Частина 3 – Юрисдикція

Стаття 22 – Юрисдикція

1. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення юрисдикції стосовно будь-якого злочину, встановленого відповідно до статей 2-11 цієї Конвенції, у випадках, коли таке правопорушення вчинене:
 - a. на її території; або
 - b. на борту судна, яке плаває під прапором такої Сторони; або
 - c. на борту літака, зареєстрованого відповідно до законодавства такої Сторони; або
 - d. одним з її громадян, якщо таке правопорушення карається кримінальним законодавством у місці його вчинення, або якщо правопорушення вчинено поза межами територіальної юрисдикції будь-якої Держави.
2. Кожна Держава може залишити за собою право не застосовувати або застосовувати лише у окремих випадках або за окремих умов правила юрисдикції, викладені у пунктах 1.b-1.d цієї статті або у будь-якій їх частині.
3. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для встановлення юрисдикції стосовно злочинів, встановлених відповідно до пункту 1 статті 24 цієї Конвенції, у випадках, коли підозрюваний правопорушник знаходиться на її території, і після запиту про екстрадицію не передається іншій Стороні лише на підставі його громадянства.
4. Ця Конвенція не виключає будь-якої кримінальної юрисдикції, яка здійснюється Стороною відповідно до її внутрішньодержавного законодавства.
5. Якщо більш ніж одна Сторона заявляє про юрисдикцію стосовно підозрюваного правопорушення, встановленого відповідно до цієї Конвенції, заінтересовані Сторони, де це можливо, проводять консультації з метою визначення найбільш придатної для переслідування юрисдикції.

Розділ III – Міжнародне співробітництво

Частина 1 – Загальні принципи

Заголовок 1 – Загальні принципи міжнародного співробітництва

Стаття 23 – Загальні принципи міжнародного співробітництва

Сторони співробітничать між собою у найширших обсягах відповідно до принципів цього розділу шляхом застосування відповідних міжнародних документів щодо міжнародного співробітництва у кримінальних питаннях, угод, укладених на основі єдиного чи взаємного законодавства, і внутрішньодержавного законодавства, з метою розслідування або переслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з комп'ютерними системами і даними або з метою збирання доказів у електронній формі, які стосуються кримінальних правопорушень.

Заголовок 2 – Принципи екстрадиції

Стаття 24 – Екстрадиція

1. а. Ця стаття застосовується до екстрадиції, що має місце між Сторонами у зв'язку з кримінальними правопорушеннями, встановленими відповідно до статей 2-11 цієї Конвенції, за умови, що вони підлягають покаранню позбавленням волі, максимальний строк якого складає щонайменше один рік, або більш суворому покаранню, відповідно до законодавства обох заінтересованих Сторін.
б. У випадках, коли відповідно до домовленості, укладеної на основі єдиного чи взаємного законодавства, або договору про екстрадицію, включаючи Європейську Конвенцію про екстрадицію (ETS No.24), які застосовуються між двома або більше сторонами, має застосовуватися різне мінімальне покарання, застосовується мінімальне покарання відповідно до такої домовленості чи угоди.
2. Кримінальні правопорушення, описані у пункті 1 цієї статті, вважаються такими, що включаються як правопорушення, які спричиняють екстрадицію, до будь-якої угоди про екстрадицію, яка існує між Сторонами. Сторони зобов'язуються включати такі правопорушення, як такі, що спричиняють екстрадицію, до будь-якого договору про екстрадицію, який буде укладено між ними.
3. Якщо Сторона, яка здійснює екстрадицію за умови існування договору, отримує запит про екстрадицію від іншої Сторони, з якою в неї нема договору про екстрадицію, вона може вважати цю Конвенцію юридичною основою для екстрадиції відносно будь-якого кримінального правопорушення, на яке міститься посилання у пункті 1 цієї статті.
4. Сторони, які не ставлять існування договору умовою для екстрадиції, визнають для себе кримінальні правопорушення, на які міститься посилання у пункті 1 цієї статті, такими, що спричиняють екстрадицію.
5. Екстрадиція підлягає умовам, передбаченим законодавством Сторони, яку запитують про екстрадицію, або відповідними договорами про екстрадицію, включаючи підстави, на яких Сторона, яку запитують, може відмовити в екстрадиції.
6. Якщо в екстрадиції стосовно кримінального правопорушення, на яке міститься посилання у пункті 1 цієї статті, відмовлено виключно на підставі

громадянства особи, стосовно якої надходить запит про екстрадицію, або тому, що Сторона, яку запитують, вважає, що вона має юрисдикцію стосовно такого правопорушення, Сторона, яку запитують, на запит Сторони, яка запитує, надсилає справу своїм компетентним органам з метою переслідування правопорушення, і належним чином повідомляє його результат Стороні, яка запитує. Такі органи приймають свої рішення і проводять свої розслідування і переслідування таким же чином, як і у випадку будь-якого іншого правопорушення подібної природи відповідно до законодавства такої Сторони.

7. а. Кожна Сторона під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документу про прийняття, схвалення чи приєднання повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи назви і адреси усіх компетентних органів, які відповідають за надсилання чи отримання запитів про екстрадицію або тимчасовий арешт у випадку відсутності договору.
- б. Генеральний секретар Ради Європи створює і вносить відповідні зміни у реєстр компетентних органів, відповідно призначених Сторонами. Кожна Сторона забезпечує правильність відомостей, які містяться у такому реєстрі.

Стаття 25 – Загальні принципи взаємної допомоги

1. Сторони надають одна іншій взаємну допомогу у найширшому обсязі з метою розслідування або переслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з комп'ютерними системами і даними, або з метою збирання доказів у електронній формі щодо кримінального правопорушення.
2. Кожна Сторона вживає такі законодавчі та інші заходи, які можуть бути необхідними для виконання зобов'язань, що містяться у статтях 27-35.
3. Кожна Сторона за надзвичайних умов може зробити запит про взаємну допомогу або про повідомлення, пов'язані з такою допомогою, які здійснюються терміновими засобами комунікації, включаючи факс і електронну пошту, у тому обсязі, в якому такі засоби комунікацій можуть забезпечити належні форми безпеки і підтвердження достовірності (включаючи використання кодування, де це необхідно), за яким має слідувати формальне підтвердження, якщо таке вимагається Стороною, яку запитують. Сторона, яку запитують, приймає і відповідає на запит шляхом будь-якого з таких термінових засобів комунікації.
4. Якщо інше не передбачене статтями цього розділу, взаємна допомога надається відповідно до законодавства Сторони, яку запитують, або до відповідних договорів про взаємну допомогу, включаючи підстави, на яких Сторона, яку запитують, може відмовити у співробітництві. Сторона, яку запитують, не використовує право відмовити у взаємній допомозі відносно правопорушень, які містяться у статтях 2-11, тільки на підставі того, що запит стосується правопорушення, яке вона вважає фіскальним правопорушенням.
5. У разі, якщо відповідно до положень цього розділу, Стороні, яку запитують, дозволяється надавати взаємну допомогу за умови існування подвійного визнання правопорушення, ця умова вважається виконаною, незалежно від того, чи відносить її законодавство таке правопорушення до тієї ж категорії правопорушень або визначає його тією ж термінологією, як і Сторона, яка запитує, у разі, якщо поведінка, яка визначає правопорушення, стосовно якого запитується допомога, є кримінальним правопорушенням відповідно до законодавства Сторони, яку запитують.

Стаття 26 – Добровільно надана інформація

1. Сторона може в рамках свого законодавства без попереднього запиту надіслати іншій Стороні інформацію, отриману в ході її власного розслідування, якщо вона вважає, що розкриття такої інформації може допомогти Стороні, яка отримує інформацію, у відкритті або проведенні розслідування чи переслідування стосовно кримінальних злочинів, встановлених відповідно до цієї Конвенції або може спричинити запит про співробітництво від такої Сторони відповідно до цього розділу.
2. До надання такої інформації Сторона, яка надає інформацію, може вимагати, щоб вона залишалася конфіденційною або використовувалася за певних умов. Якщо Сторона, яка отримує інформацію, не може задовольнити вимоги такого запиту, вона повідомляє про це Сторону, яка надає інформацію, яка після цього визначає, чи надавати інформацію, незважаючи на це. Якщо Сторона, яка отримує інформацію, приймає її за певних умов, вона має їх дотримуватися.

Заголовок 4 – Процедури, пов'язані із запитами про взаємну допомогу у разі відсутності відповідних міжнародних угод

Стаття 27 – Процедури, пов'язані із запитами про взаємну допомогу у разі відсутності відповідних міжнародних угод

1. У разі відсутності між Стороною, яка запитує, і Стороною, яку запитують, чинних договорів про взаємну допомогу чи угод на основі єдиного чи взаємного законодавства, застосовуються положення пунктів 2-10 цієї статті. Положення цієї статті не застосовуються у разі наявності такого договору, угоди або законодавства, якщо тільки заінтересовані Сторони не погоджуються застосовувати замість них, частково або повністю, нижчевикладені положення цієї статті.
2. а. Кожна Сторона призначає центральний уповноважений орган або органи, які відповідають за надсилання та відповідь на запити про взаємну допомогу, виконання таких запитів або їх передачу уповноваженим органам, компетентним виконувати їх.
б. Ці центральні уповноважені органи здійснюють прямі зносини між собою.
с. Кожна Сторона під час підписання або передачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документу про прийняття, схвалення чи приєднання повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи назви і адреси усіх компетентних органів, призначених відповідно до цього пункту.
д. Генеральний секретар Ради Європи створює і вносить відповідні зміни у реєстр компетентних органів, відповідно призначених Сторонами. Кожна Сторона забезпечує правильність відомостей, які містяться у такому реєстрі.
3. Запити про взаємну допомогу відповідно до цієї статті здійснюються згідно процедур, зазначених Стороною, яка запитує, якщо тільки вони не суперечать законодавству Сторони, яку запитують.

4. Сторона, яку запитують, може, на додаток до підстав для відмови, передбачених у пункті 4 статті 25, відмовити у допомозі, якщо:
 - a. запит стосується правопорушення, яке Сторона, яку запитують, вважає політичним правопорушенням або правопорушенням, пов'язаним з політичним правопорушенням; або
 - b. вона вважає, що виконання запиту може зашкодити її суверенітету, безпеці, суспільному порядку або іншим важливим інтересам.
5. Сторона, яку запитують, може відкласти свої дії щодо запиту, якщо такі дії можуть зашкодити кримінальному розслідуванню чи переслідуванню, яке здійснюється її уповноваженими органами.
6. До відмови або відкладення допомоги Сторона, яку запитують, після консультацій з Стороною, яка запитує, розгляне, якщо це доречно, можливість часткового задоволення запиту або його задоволення за умов, які вона вважає доречними.
7. Сторона, яку запитують, терміново інформує Сторону, яка запитує, про результат виконання запиту про допомогу. Якщо у допомозі відмовлено чи вона відкладена, надаються причини відмови чи відкладення. Сторона, яку запитують, також інформує Сторону, яка запитує, про будь-які причини, які унеможливають виконання запиту або можуть значною мірою затримати його виконання.
8. Сторона, яка запитує, може вимагати від Сторони, яку запитують, зберігати конфіденційним факт і зміст будь-якого запиту, зробленого відповідно до цього розділу, за винятком того обсягу, який є необхідним для виконання запиту. Якщо Сторона, яку запитують, не може виконати запит за умов його конфіденційності, вона терміново інформує про це Сторону, яка запитує, яка після цього визначає, чи необхідно виконати запит, незважаючи на це.
9. а. У термінових випадках запити про взаємну допомогу або про повідомлення, пов'язані з нею, можуть надсилатися безпосередньо судовими органами Сторони, яка запитує, до відповідних органів Сторони, яку запитують. В будь-якому такому випадку копія одночасно надсилається центральному уповноваженому органу Сторони, яку запитують, через центральний уповноважений орган Сторони, яка запитує.
 - b. Будь-який запит або повідомлення відповідно до цього пункту може здійснюватися через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол).
 - c. Якщо запит здійснено відповідно до підпункту а цієї статті, і орган не має компетенції розглядати такий запит, він передає запит до компетентного національного органу, і безпосередньо повідомляє про це Сторону, яка запитує.
 - d. Запити або повідомлення, здійснені відповідно до цього пункту, які не стосуються примусових дій, можуть передаватися безпосередньо компетентними органами Сторони, яка запитує, компетентним органам Сторони, яку запитують.
 - e. Кожна Сторона під час підписання або передачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документу про прийняття, схвалення чи приєднання може повідомити Генерального секретаря Ради Європи про те,

що з метою ефективності усі запити відповідно до цього пункту мають надсилатися її центральному органу.

Стаття 28 – Конфіденційність і обмеження у використанні

1. У разі відсутності між Стороною, яка запитує, і Стороною, яку запитують, чинних договорів про взаємну допомогу чи угод на основі єдиного чи взаємного законодавства, застосовуються положення цієї статті. Положення цієї статті не застосовуються у разі наявності такого договору, угоди або законодавства, якщо тільки зацікавлені Сторони не погоджуються застосовувати замість них, частково або повністю, нижчевикладені положення цієї статті.
2. Сторона, яку запитують, може ставити умовою для надання інформації або матеріалів у відповідь на запит, вимогу, що таке надання інформації:
 - a. залишиться конфіденційним, якщо запит про взаємну правову допомогу не можна було б виконати за відсутності такої умови, або
 - b. не використовуватиметься для розслідувань або переслідувань, що не зазначені у запиті.
3. Якщо Сторона, яка запитує, не може виконати умову, що міститься у пункті 2, вона терміново інформує про це іншу Сторону, яка після цього визначає, чи може інформація бути надана, незважаючи на це. Якщо Сторона, яка запитує, приймає умову, вона є обов'язковою для неї.
4. Будь-яка Сторона, яка надає інформацію або матеріали за умови, що міститься у пункті 2, може вимагати, щоб інша Сторона надала пояснення про використання такої інформації у зв'язку із такою умовою.

Частина 2 – Конкретні принципи

Заголовок 1 – Взаємна допомога щодо тимчасових заходів

Стаття 29 – Термінове збереження комп'ютерних даних, які зберігаються

1. Сторона може запитати іншу Сторону видати ордер чи іншим чином провести термінове збереження комп'ютерних даних, які зберігаються за допомогою комп'ютерної системи, яка знаходиться на території такої іншої Сторони, і відносно якої Сторона, яка запитує, має намір надіслати запит про взаємну допомогу щодо обшуку чи подібного доступу, арешту чи подібних дій або розголошення таких даних.
2. У запиті про збереження відповідно до пункту 1 зазначається:
 - a. компетентний орган, який робить запит про збереження;
 - b. правопорушення, яке підлягає кримінальному розслідуванню або переслідуванню, і короткий опис відповідних фактів;
 - c. комп'ютерні дані, які необхідно зберегти, та їх зв'язок з правопорушенням;
 - d. будь-яка доступна інформація для ідентифікації особи, яка зберігає такі комп'ютерні дані, або розташування комп'ютерної системи;
 - e. необхідність збереження; та

- f. положення про те, що така Сторона має намір надіслати запит про взаємну допомогу щодо обшуку чи подібного доступу, арешту чи подібних дій або розголошення таких комп'ютерних даних, які зберігаються.
3. Після отримання запиту від іншої Сторони, Сторона, яку запитують, вживає усіх належних заходів для термінового збереження зазначених даних відповідно до її внутрішньодержавного законодавства. Для цілей відповіді на запит, подвійне визнання правопорушення не вимагається як підстава для проведення такого збереження.
 4. Сторона, яка вимагає подвійне визнання правопорушення як умову виконання запиту про взаємну допомогу щодо обшуку чи подібного доступу, арешту чи подібних дій або розголошення таких даних, може відносно правопорушень, які не є правопорушеннями, встановленими статтями 2-11 цієї Конвенції, зберегти за собою право відмовити у виконанні запиту про збереження відповідно до цієї статті у випадках, коли вона має підстави вважати, що на час розголошення умову щодо подвійного визнання правопорушення не можна задовольнити.
 5. На додаток до цього, у виконанні запиту про збереження можна відмовити лише у випадках, коли:
 - a. запит стосується правопорушення, яке Сторона, яку запитують, вважає політичним правопорушенням або правопорушенням, пов'язаним з політичним правопорушенням; або
 - b. Сторона, яку запитують, вважає, що виконання запиту може зашкодити її суверенітету, безпеці, суспільному порядку або іншим важливим інтересам.
 6. Якщо Сторона, яку запитують, вважає, що таке збереження не забезпечить майбутню доступність даних або загрожуватиме їх конфіденційності чи іншим чином зашкодить розслідуванню, яке проводить Сторона, яка запитує, вона терміново інформує про це Сторону, яка запитує. Після цього остання визначає, чи необхідно виконувати запит, незважаючи на це.
 7. Будь-яке збереження, проведене у відповідь на запит відповідно до пункту 1, продовжується не менше ніж 60 днів, для того, щоб надати можливість Стороні, яка запитує, надіслати запит щодо обшуку чи подібного доступу, арешту чи подібних дій або розголошення таких даних. Після отримання такого запиту, дані зберігаються до винесення рішення стосовно такого запиту.

Стаття 30 – Термінове розкриття збережених даних про рух інформації

1. Якщо в ході виконання запиту, зробленого відповідно до статті 29, щодо збереження даних про рух інформації, які стосуються конкретної передачі інформації, Стороні, яку запитують, стає відомо, що постачальник послуг в іншій Державі був залучений до передачі такої інформації, Сторона, яку запитують, терміново повідомляє Стороні, яка запитує, обсяг інформації про рух даних, достатній для ідентифікації такого постачальника послуг і шляху передачі такої інформації.

2. У розкритті інформації про рух даних відповідно до пункту 1 може бути відмовлено тільки якщо:
 - a. запит стосується правопорушення, яке Сторона, яку запитують, вважає політичним правопорушенням або правопорушенням, пов'язаним з політичним правопорушенням; або
 - b. Сторона, яку запитують, вважає, що виконання запиту може зашкодити її суверенітету, безпеці, суспільному порядку або іншим важливим інтересам.

Заголовок 2 – Взаємна допомога щодо повноважень на розслідування

Стаття 31 – Взаємна допомога щодо доступу до комп'ютерних даних, які зберігаються

1. Будь-яка Сторона може запитати іншу Сторону провести обшук чи подібний доступ, арешт чи подібні дії або розголошення даних, які зберігаються за допомогою комп'ютерної системи, яка знаходиться на території Сторони, яку запитують, включаючи дані, збережені відповідно до статті 29.
2. Сторона, яку запитують, відповідає на запит шляхом застосування відповідних міжнародних документів, угод і законодавства, на які містяться посилання у статті 23, а також відповідно до інших положень цього розділу.
3. На запит надається термінова відповідь, якщо:
 - a. існують підстави вважати, що відповідні дані особливо вразливі для втрати або змін; або
 - b. документи, угоди і законодавство, на які містяться посилання у пункті 2, передбачають термінове співробітництво.

Стаття 32 – Транскордонний доступ до комп'ютерних даних, які зберігаються, за згодою або у випадку, коли вони є публічно доступними

Будь-яка Сторона може, не отримуючи дозвіл іншої Сторони:

- a. здійснювати доступ до публічно доступних (відкрите джерело) комп'ютерних даних, які зберігаються, незважаючи на те, де такі дані знаходяться географічно; або
- b. здійснювати доступ або отримувати за допомогою комп'ютерної системи, яка знаходиться на її території, комп'ютерні дані, які зберігаються і знаходяться в іншій Стороні, якщо Сторона отримує законну і добровільну згоду особи, яка має законні повноваження розкривати дані такій Стороні за допомогою такої комп'ютерної системи.

Стаття 33 – Взаємна допомога у збиранні даних про рух інформації у реальному масштабі часу

1. Сторони надають взаємну допомогу одна одній у збиранні даних про рух інформації у реальному масштабі часу, пов'язаних із зазначеною передачею

інформації на їх території, яка передається за допомогою комп'ютерної системи. Відповідно до положень пункту 2, ця допомога регулюється умовами і процедурами, які передбачені внутрішньодержавним законодавством.

2. Кожна Сторона надає таку допомогу щонайменше відносно кримінальних правопорушень, стосовно яких проводиться збирання даних про рух інформації у реальному масштабі часу у випадку подібної внутрішньодержавної справи.

Стаття 34 – Взаємна допомога у перехопленні даних змісту інформації

Сторони надають взаємну допомогу одна одній у збиранні або записі у реальному масштабі часу даних змісту інформації у зазначених передачах інформації, які здійснюються за допомогою комп'ютерної системи, у обсягах, які дозволяються відповідними договорами між ними і внутрішньодержавним законодавством.

Заголовок 3 – Цілодобова мережа

Стаття 35 – Цілодобова мережа

1. Кожна Сторона призначає орган для здійснення контактів цілодобово впродовж тижня з метою надання негайної допомоги для розслідування або переслідування стосовно кримінальних правопорушень, пов'язаних з комп'ютерними системами і даними, або з метою збирання доказів у електронній формі, що стосуються кримінального правопорушення. Така допомога включає сприяння або, якщо це дозволяється її внутрішньодержавним законодавством і практикою, пряме:
 - a. надання технічних порад;
 - b. збереження даних відповідно до статей 29 і 30; та
 - c. збирання доказів, надання юридичної інформації і встановлення місцезнаходження підозрюваних.
2.
 - a. Орган Сторони, визначений нею для здійснення контактів, має можливість терміново встановлювати контакт з органом іншої Сторони, визначеним нею для здійснення контактів.
 - b. Якщо орган Сторони, визначений нею для здійснення контактів, не є частиною уповноваженого органу або органів такої Сторони, які відповідають за міжнародну взаємну допомогу або екстрадицію, то орган, визначений для здійснення контактів, забезпечує свою здатність проводити термінову координацію з таким уповноваженим органом або органами.
3. Кожна Сторона забезпечує кваліфікований персонал і відповідне обладнання для сприяння роботі мережі.

Розділ IV – Прикінцеві положення

Стаття 36 – Підписання та набуття чинності

1. Ця Конвенція відкрита для підписання Державами-членами Ради Європи та Державами, які не є членами Ради Європи, але брали участь у її розробці.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або схваленню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття або схвалення передаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Ця Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку п'ять Держав, серед яких принаймні три Держави-члена Ради Європи, висловлять свою згоду на обов'язковість для них цієї Конвенції згідно з положеннями пунктів 1 та 2.

4. Для будь-якої Держави, яка підписала Конвенцію та згодом висловила згоду на її обов'язковість для себе, ця Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати висловлення такою Державою згоди на обов'язковість для неї цієї Конвенції згідно з положеннями пунктів 1 та 2.

Стаття 37 – Приєднання до Конвенції

1. Після набуття чинності цією Конвенцією, Комітет Міністрів Ради Європи, після консультацій з Державами, які є Сторонами цієї Конвенції, та отримання їхньої одностайної згоди, може запросити будь-яку Державу, яка не є членом Ради та не брала участь у розробці цієї Конвенції, приєднатися до неї. Таке рішення ухвалюється більшістю, передбаченою у статті 20.d Статуту Ради Європи, та одностайним голосуванням представників Договірних Держав, які мають право брати участь у засіданнях Комітету Міністрів.

2. Для будь-якої Держави, яка приєднується до Конвенції відповідно до пункту 1 вище, Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 38 – Територіальне застосування

1. Будь-яка Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення або приєднання може визначити територію або території, до яких застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка Держава у будь-який пізніший час шляхом направлення заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в заяві. Для такої території Конвенція набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дня одержання заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена згідно з двома попередніми пунктами щодо будь-якої території, визначеної у такій заяві, може бути відкликана шляхом направлення повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи. Відкликання

набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 39 – Цілі Конвенції

1. Мета цієї Конвенції полягає у доповненні застосовних двосторонніх або багатосторонніх договорів або домовленостей між Сторонами, зокрема положень:

- Європейської конвенції про екстрадицію, відкритої для підписання у Парижі 13 грудня 1957 року (ETS №24);
- Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах, відкриту для підписання у Страсбурзі 20 квітня 1959 року (ETS №30);
- Додаткового протоколу до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах, відкритого для підписання у Страсбурзі 17 березня 1978 року (ETS №99).

2. Якщо дві або більше Сторони вже уклали угоду або договір щодо питань, які регулюються цією Конвенцією, або іншим чином встановили відносини з таких питань, або якщо вони роблять це у майбутньому, вони також матимуть право застосовувати таку угоду або договір або відповідно регулювати такі відносини. Однак у разі, якщо Сторони встановлюють свої відносини щодо питань, які регулюються цією Конвенцією, в інший спосіб, ніж передбачається нею, вони роблять це у такий спосіб, що не суперечить цілям та принципам Конвенції.

3. Ніщо в цій Конвенції не зачіпає інших прав, обмежень, зобов'язань та відповідальності Сторони.

Сторона 40 – Заяви

Шляхом направлення письмового повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення або приєднання може заявити, що вона користується можливістю вимагати додаткові елементи, передбачені згідно зі статтями 2 та 3, пунктом 1.б статті 6, статтею 7, пунктом 3 статті 9 та пунктом 9.е статті 27.

Стаття 41 – Клаузула щодо федеральних держав

1. Федеральна держава може залишити за собою право брати на себе зобов'язання, передбачені у розділі II цієї Конвенції, відповідно до її основних принципів регулювання відносин між центральним урядом та штатами, що входять до складу федерації, або іншими подібними територіальними одиницями за умови, що вона все-таки спроможна співпрацювати відповідно до розділу III.

2. Роблячи застереження відповідно до пункту 1, федеральна держава не може застосовувати умови такого застереження для того, щоб виключити або

значно зменшити свої зобов'язання щодо передбачення заходів, встановлених у розділі II. Загалом вона забезпечує широкі та ефективні правоохоронні можливості щодо таких заходів.

3. Щодо положень цієї Конвенції, застосування яких входить до юрисдикції штатів, що утворюють федерацію, або інших подібних територіальних одиниць, які згідно з конституційною системою федерації не зобов'язані вживати законодавчих заходів, федеральний уряд інформує компетентні органи таких штатів про згадані положення, висловлюючи свою схвальну думку, та заохочує їх до вжиття відповідних заходів для введення в дію таких положень

Стаття 42 – Застереження

Шляхом направлення письмового повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи будь-яка Держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення або приєднання може заявити, що вона користується застереженням(и), передбаченим(и) у пункті 2 статті 4, пункті 3 статті 6, пункті 4 статті 9, пункті 3 статті 10, пункті 3 статті 11, пункті 3 статті 14, пункті 2 статті 22, пункті 4 статті 29 та пункті 1 статті 41. Не може бути зроблено жодних інших застережень.

Стаття 43 – Статус та відкликання застережень

1. Будь-яка Сторона, яка зробила застереження відповідно до статті 42, може повністю або частково відкликати його, направивши повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Таке відкликання набуває чинності в день отримання такого повідомлення Генеральним секретарем. Якщо у повідомленні зазначається, що відкликання застереження має набути чинності у визначений у повідомленні день, та така дата є пізнішою, ніж дата отримання повідомлення Генеральним секретарем, відкликання набуває чинності у такий пізніший день.

2. Сторона, яка зробила застереження, згадане у статті 42, відкликає таке застереження повністю або частково, як тільки це дозволяють обставини.

3. Генеральний секретар Ради Європи може періодично запитувати Сторони, які зробили одне або декілька застережень, згаданих у статті 42, про можливість відкликання такого застереження (таких застережень).

Стаття 44 – Зміни

1. Зміни до цієї Конвенції можуть пропонуватися будь-якою Стороною; вони направляються Генеральним секретарем Ради Європи Державам-членам Ради Європи, а також Державам, які не є членами Ради Європи, але брали участь у її розробці, та всім Державам, які приєдналися або були запрошені приєднатися до цієї Конвенції згідно з положеннями статті 37.

2. Будь-яка зміна, запропонована Стороною, передається до Європейського комітету з проблем злочинності (ЄКПЗ), який надає Комітетові Міністрів свою думку щодо такої запропонованої зміни.

3. Комітет Міністрів розглядає запропоновану зміну і думку, представлену ЄКПЗ, та після консультацій з Державами, які не є членами Ради Європи, але є Сторонами цієї Конвенції, може прийняти зміну.

4. Текст будь-якої зміни, прийнятої Комітетом Міністрів згідно з пунктом 3 цієї статті, направляється Сторонам для прийняття.

5. Будь-яка зміна, прийнята відповідно до пункту 3 цієї статті, набуває чинності після того, як всі Сторони повідомлять Генерального секретаря про їх прийняття.

Стаття 45 – Вирішення спорів

1. Європейський комітет з проблем злочинності (ЄКПЗ) інформується про тлумачення та застосування цієї Конвенції.

2. У разі спору між Сторонами щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції, вони намагаються вирішити спір шляхом переговорів або будь-яких інших мирних засобів на свій вибір, включаючи подання спору до ЄКПЗ, до арбітражного суду, рішення якого є обов'язковим для виконання Сторонами, або до Міжнародного суду, за домовленістю заінтересованих Сторін.

Стаття 46 – Консультації Сторін

1. Сторони у разі необхідності періодично консультуються з метою сприяння:

а. ефективному використанню та застосуванню цієї Конвенції, включаючи виявлення будь-яких її проблематичних питань, а також наслідків будь-якої заяви або застереження, зробленого згідно з цією Конвенцією;

б. обміну інформацією про суттєві зміни у галузі права, політики або технології, що стосуються кіберзлочинності, та збору інформації в електронній формі;

с. розгляду можливих додатків або змін до цієї Конвенції.

2. Європейський комітет з проблем злочинності (ЄКПЗ) регулярно інформується про результати консультацій, згаданих у пункті 1.

3. ЄКПЗ у разі необхідності сприяє проведенню консультацій, згаданих у пункті 1, та вживає необхідних заходів для надання допомоги Сторонам у їхніх зусиллях щодо внесення змін або доповнень до Конвенції. Щонайпізніше через три роки після набуття чинності цією Конвенцією Європейський комітет з проблем злочинності (ЄКПЗ) у співпраці зі Сторонами проводить перегляд усіх положень Конвенції та, у разі необхідності, пропонує будь-які відповідні зміни.

4. Витрати, пов'язані з виконанням положень пункту 1, сплачуються Сторонами у визначений ними спосіб, крім випадків, коли такі витрати сплачуються Радою Європи.

5. Секретаріат Ради Європи допомагає Сторонам у виконанні ними їхніх функцій за цією статтею.

Стаття 47 – Денонсація

1. Будь-яка Сторона може в будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом направлення письмового повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Така денонсація набуває чинності в перший день місяця, який настає після завершення тримісячного періоду від дня отримання повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 48 – Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє Держави-члени Ради Європи та Держави, які не є членами Ради Європи, але брали участь у розробці цієї Конвенції, а також всі Держави, які приєдналися або були запрошені приєднатися до цієї Конвенції, про:

- a. будь-яке підписання;
- b. здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення або приєднання;
- c. будь-яку дату набуття чинності цією Конвенцією відповідно до статей 36 і 37;
- d. будь-яку заяву, зроблену відповідно до статті 40, або застереження, зроблене відповідно до статті 42;
- e. будь-який інший акт, повідомлення або інформацію, що стосується цієї Конвенції.

На посвідчення чого нижчепідписані, належним чином на це уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Будапешті 23 листопада 2001 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівно автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архівах Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає завірені копії цієї Конвенції кожній Державі-члену Ради Європи, Державам, які не є членами Ради Європи, але брали участь у розробці цієї Конвенції, а також будь-якій Державі, запрошеній приєднатися до неї.